

Valoració personal de les pràctiques a l' Escola Europea de Brussel·les (II)

Hem estat pioneres en la realització d'aquest pràcticum. La Universitat Autònoma de Barcelona ha ofert aquest curs, per primera vegada, la possibilitat que els estudiants de tercer curs d'Educació primària, participin en el programa *Propi Pràctiques* a l'escola Europea de Brussel·les (II).

Així doncs, tot i desconèixer el que ens trobaríem a ciència certa, doncs no teníem cap referència d'altres estudiants que l'haguessin realitzat prèviament, jo hem sentia molt motivada a l'hora de formar part d'aquesta aventura i prendre aquesta oportunitat. Malgrat que se'ns va comentar la possibilitat de no tenir accés a impartir classes i ser només partícips d'una observació activa a l'aula, les meves expectatives eren molt altes. Es tractava d'una escola europea, i esperava que un cop havien accedit a acollir-nos, s'involucrarien en la nostra tasca i ens ajudarien al llarg de la nostra estància.

Cal dir que les meves expectatives no s'equivocaven per res. Hem sentit molt agraïda per tot el que els membres de l'escola, sobretot el professorat de la secció anglesa i el director Javier Arnedo, van fer per nosaltres des del primer fins a l'últim dia. Aquest ha resultat ser un pràcticum molt satisfactori en diverses direccions:

Primerament dir que he pogut sentir-me com una mestra ja que l'equip docent de l'escola s'ha encarregat de transmetre'm aquest sentiment. Molts d'ells es dirigien a nosaltres com a mestres i ens tractaven com a un membre més, donant-nos la confiança suficient per ensenyar, proposar idees, donar feedback o consells als alumnes, ... Veure que tenia aquest suport em va motivar des del principi i va fer que el meu interès i ganes d'aprendre en aquella comunitat no parés. El fet que el Javier Arnedo diposés la confiança en nosaltres per encarregar-nos de substitucions o impartir classes va ser quelcom que agraeixo plenament.

En segon lloc m'agradaria esmentar la relació amb els alumnes. Tot i no estar acostumats a rebre mestres en pràctiques, van respectar-nos i van contribuir en el nostre procés d'aprenentatge. No només van aprendre matèria, valors o idees noves que els poguéssim transmetre però també van ensenyar-nos moltíssim. L'oportunitat d'ensenyar en una classe tant multiculturalment rica i diversa és quelcom únic. Puc dir que va haver nens i nenes que van fer emocionar-me, doncs des del meu punt de vista no hi ha res més preat que l'aprenentatge bidireccional.

D'altra banda, el fet de moure'm per diverses aules i treballar amb diferents professors, veure diferents nivells d'aprenentatge, diferents metodologies d'ensenyament i múltiples recursos, ha fet que s'ampliïn els meus coneixements i les meves perspectives i m'ha ajudat a pensar d'una manera més interdisciplinària.

També m'agradaria esmentar el fet de viure en una comunitat plurilingüe. Mai hagués pensat que una escola pogués funcionar d'una manera tant ordenada, disciplinada i inclusiva amb una diversitat tant present. Ha sigut magnífic conviure en una comunitat on qualsevol cultura és plenament integrada, on cap llengua és infravalorada ni considerada millor o pitjor que la resta. No creia que un infant de vuit anys fos capaç de comunicar-se en quatre llengües, i desconeixia quant d'enriquidor pot arribar a ser formar part d'una comunitat tant diversa. Així doncs, aquest pràcticum m'ha demostrat que la meva concepció "idíl·lica" de l'escola plurilingüista és factible.

Recordo la última conversa que vaig tenir amb el Javier Arnedo, en que li comentava que jo sempre havia tingut les idees molt clares en quan a quines assignatures eren amb les que més gaudia ensenyant, quina menció volia fer, ... Tanmateix, li deia que marxava feta un embolic, doncs havia gaudit molt més del que m'esperava en segons quines àrees. Em va sorprendre molt positivament l'educació especial, ja que mai havia tingut l'oportunitat d'ajudar a estudiants amb grans necessitats educatives, i hi vaig descobrir un camp molt ampli i ple d'oportunitats. Cada secció tenia la seva manera de fer, i les metodologies que empraven eren moltes i molt positives per als alumnes. Tal i com em va dir una mestra d'educació especial de la secció finlandesa, no importa tant la manera en com arribem a un destí, si anem per un camí o per un altre, si triguem un any o en triguem dos, el que importa és arribar-hi i que tot l'equip contribueixi i faciliti aquest accés. Des de llavors m'he mostrat més atenta a l'hora de procurar sempre donar diferents alternatives, ensenyar un mateix concepte de diverses maneres.

Això també em fa pensar en que una metodologia no és millor que un altra, sinó que depèn del que cada grup requereixi. Em va sobtar que a l'escola es treballés d'una manera força individualitzada, però l'important és que els objectius eren assolits. I vaig veure com els alumnes participaven i s'involucraven en les diferents assignatures, tot i ser novinguts o presentar diverses dificultats. Ells gaudien de les classes i ho sé perquè jo també vaig poder fer-ho. Recordo les classes de la Christine Frazer, amb els més menuts. Gràcies a aquelles classes vaig poder aprendre a explicar un conte, a transmetre valors a partir d'aquest, a promoure respecte entre aquells nens tant petits que a penes saben escriure. El que més m'emocionava era veure com funcionaven com a una petita comunitat i s'ajudaven i respectaven entre ells.

L'únic factor amb el que realment no vaig tenir ocasió de treballar, va ser amb la diferència socioeconòmica. És quelcom que hagués considerat profitós per la meva formació com a futura mestre, però que no era present en l'escola ja que el nivell econòmic i social de les famílies era molt similar. Tot i així, vaig poder enfrontar-me a situacions complexes relacionades amb altres àmbits que han contribuït en la meva formació.

Per acabar m'agradaria dir que he marxat de l'Escola Europea de Brussel·les (II) amb la motxilla ven plena. Si miro enrere no hi ha res del que haguem fet que no hagi estat significatiu per al nostre procés d'aprenentatge, incloent-hi errors o coses a millorar. Crec haver exprimit cada hora a l'escola i aprofitat l'experiència de treballar amb grans professionals. Vaig marxar amb unes ulleres noves molt més funcionals, que em fan valorar aspectes que abans passava per alt. També m'enduc molts recursos virtuals i metodologies amb les quals a mi mai m'havien ensenyat. I això no fa que vulgui copiar tot el que he vist, sinó que m'anima a cercar i indagar més, a buscar la meva pròpia manera de fer. Em quedo doncs amb aquesta flexibilitat i versatilitat dels mestres, que poc a poc començo a adquirir també en la meva persona. I desitjo que tal i com la Christine, la Penelope, el Javier, el Martin, la Sam o la Catherine m'han ensenyat, haver aportat també en les seves classes el meu granet de sorra.